

Jaká je církev a jaká by chtěla být

Sk 6,1-12: V té době, kdy učedníků stále přibývalo, začali si ti z nich, kteří vyrostli mezi Řeky, stěžovat na bratry z židovského prostředí, že se jejich vdovám nedává každodenně spravedlivý díl. A tak apoštolové svolali všechny učedníky a řekli: „Bohu se nebude líbit, jestliže my přestaneme kázat Boží slovo a budeme sloužit při stolech. Bratří, vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti, a pověříme je touto službou. My pak budeme i nadále věnovat všechny svůj čas modlitbě a kázání slova.“ Celé shromáždění s tímto návrhem rádo souhlasilo, a tak zvolili Štěpána, který byl plný víry a Ducha svatého, dále Filipa, Prochora, Nikánora, Timóna, Parména a Mikuláše z Antiochie, původem pohana, který přistoupil k židovství. Přivedli je před apoštoly, ti se pomodlili a vložili na ně ruce. Slovo Boží se šířilo a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také mnoho kněží přijalo víru.

Štěpán byl obdařen Boží milostí a mocí a činil mezi lidem veliké divy a znamení. Tu proti němu vystoupili někteří židé, patřící k synagóze, zvané synagóga propuštěnců, a k synagóze Kyrénských a Alexandrijských, a společně se židy z Kilikie a z Asie se začali se Štěpánem přít. Nebyli však schopni čelit Duchu moudrosti, v jehož moci Štěpán mluvil. Navedli tedy několik mužů, aby prohlašovali: „My jsme slyšeli, jak mluví rouhavě proti Mojžíšovi a proti Bohu.“ Tím pobouřili lid a starší se zákoníky; pak si pro Štěpána přišli, odvedli ho a postavili před radu.

Iz 66,1: Toto praví Hospodin: „Mým trůnem jsou nebesa a podnoží mých nohou země. Kdepak je ten dům, který mi chcete vybudovat? Kdepak je místo mého odpočinku? Všechny tyto věci učinila moje ruka.

Křesťané věří v záchranu, kterou přinesl Kristus. Podle toho se

jim říká křesťané. Jsou si blízcí, jeden o druhého mají péči a jsou milí i jiným lidem, říká o těch prvních v Bibli vypravěč. Ta slova nejsou popis, jak to chodí v církvi, ale spíš obrázek, jak bychom to chtěli mezi sebou mít. Chtěli bychom to mezi sebou mít tak, jak si představujeme, že to možná bylo kdysi, než se to pokazilo. Žádný zlatý věk bez problémů nikdy nebyl, Bible o potížích a nesnázích, které nastaly, vypráví hned na začátku apoštolského sboru. Ale ta představa, jak bychom to (po jejich vzoru) chtěli mít, je důležitá. Lidé po ní mnohokrát sáhli, když jim přišlo, že církev nevypadá, jak by měla. A to bylo často.

Křesťané věří v záchranu, kterou přinesl Kristus. Tím se odlišují ode všech, kdo na žádnou záchranu nevěří a zahalují se do tmy. Zároveň se tím odlišují od těch, kdo věří, že nás zachrání ne Kristus, ale někdo jiný (to podle náboženství, ke kterému se hlásí, anebo se to i bez náboženství projeví kupříkladu v tom, kterému z politiků věří a tak dál). Křesťané nejsou ve všem stejní a zajedno, jen se společně od jiných odlišují tím spolehnutím na Boží milost, jak ji poznáváme v Kristu. Když se od lidí budete odlišovat, možná všem milí nebudete, ale Boží milosti se kvůli tomu nevzdávejte.

Iv tom úplně prvním křesťanském sboru naráželi na nepochopení zvenčí, protože tomu se v lidské společnosti prostě nevyhnete. Ale ještě předtím museli řešit cosi, s čím se nepočítalo: „Vše máme společné, ale jak je možné, že se z toho na nás nikdy nedostane tolik jako na vás?“ stýskali si ti, kdo sem přišli odjinud a připadali si oproti těm, kdo tu byli odjakživa, poněkud ostranění.

Něco takového se stát může, tomu nelze zabránit. Rádi bychom, aby se v církvi co možná nevyskytovaly neshody, jenže se vyskytují a vyskytovaly se vždycky. První sbor tenkrát zafungoval dobře: Když nějaké nesnáze nastanou, mají se řešit. Apoštolové navrhli, jak na to. Církev má nést lidem evangelium (to je úkol, který dostala) a to si chtějí vzít na starost. Péči, jestli u stolu

dostali všichni spravedlivě, nechť si vezme na bedra zase někdo jiný.

Sbor (a každá společnost) bude fungovat líp, když v něm bude pečovat jeden o druhého a nebude se čekat, až co pro nás kdo zařídí. „Měj rád bližního, jako máš rád sám sebe,“ je zásada, která mezi křesťany musí platit, ale důležité je proč: kvůli Boží milosti, která nás dává dohromady.

Zvěst křesťanské církve musí zůstat navázána na apoštolské učení (a tedy na Bibli) a tudy na Ježíše Krista – ne aby kdokoli kázal, co mu slina na jazyk přinese. To je důvod, proč měli apoštolé dbát na kázání, a o to ostatní ať se odteď stará sedmero jiných věřících a moudrých lidí.

Jak to v tom sboru bylo dál, nevíme. Vypravěč totiž nelíčí jeho dějiny, nýbrž příběh, jak šlo evangelium do světa. Nic lepšího než Boží milost nikde nenajdete a právě tím se od některých lidí odlišujete a můžete jim jít na nervy nebo jim v něčem i překážet. Což byl případ jednoho z těch sedmi nově vybraných, jistého Štěpána. Lidé, kterým vadil, se s ním začali přít, jenže jim chyběla slova i argumenty, a tak si našli pár křivých svědků, kteří ho nařkli, že mluvil proti chrámu a proti Bohu.

Ve vyprávění pak následuje Štěpánova obhajoba. Kupodivu v ní nemluví o sobě, i když by se to dalo čekat. Zato pronesl cosi jako kázání, ve kterém připomněl podstatné děje z první části Bible, a zdůraznil citát z jednoho proroka (byl to Izajáš a napsal to jako vzkaz od Hospodina): “Celá země je podnoží mých nohou a nepotřebuju, abyste mi někde stavěli dům.” Zdá se mi to srozumitelné – Bohu tady patří všechno a není odkázán na to, co mu kdy někdo z lidí postaví.

“Tak vidíte, že mluví proti chrámu a proti Bohu!” reagovali na to Štěpánovi odpůrci, kteří se nezabývali smyslem slov, ale předsevzali si, že Štěpána zničí, a tomu všechno podřídili. Jste-li předem odsouzeni, je skoro jedno, čím se chcete hájit. Štěpán protivníky rozzuřil, když řekl, že sami nedodržují zákon, který

přijali shůry. A když pak označil Ježíše ze Božího syna, přistoupili k tehdejší formě popravky, kamenování. Kabáty katům hlídal jakýsi mladík jménem Saul.

Čímž Štěpánův příběh končí. Byl věrný a pro víru i život položil. Není sám, pro svou víru jsou hotovi i leckterí fanatici položit život a je to od nich statečné, ale je otázka, k čemu to bude dobré. Sebevražedně se dá šířit mezi lidmi hrůza a strach, ale to přesně Štěpán nedělal. Hrůzu a strach mohli lidé cítit z toho, že zas jednou mělo navrch zlo, jenomže Bůh tenhle náš všelijak pokažený svět miloval natolik, že se pro něj obětoval. Přesně to evangelisté vyjadřují, když vyprávějí Ježíšův život. A zrovna tak Štěpán, když soudce a katy ujistí, že je Ježíš Boží syn.

Ten mladík, co jim hlídal kabáty, vyroste a stane se postrachem křesťanů široko daleko, ale pak se z něj stane apoštol a bude tu víru naopak šířit dál. Protože i z hrozných chvil umí Boží duch vykresat naději a té se nepouštějme.

**Dotazujte se Hospodina, dokud je možno ho najít,
volejte ho, dokud je blízko.**

Svévolník ať opustí svou cestu, muž propadlý ničemností svoje úmysly; nechť se vrátí k Hospodinu, slituje se nad ním, vždyť odpouští mnoho.

“Mé úmysly a cesty nejsou stejné jako ty vaše vaše. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše, praví Hospodin.

Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí.

Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nevrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.”

Věříme, že si nás Bůh zamiloval a z milosti nám dal věčné

potěšení a dobrou naději; věříme, že co Kristus Ježíš udělal, udělal i kvůli nám a pro nás.

Ať vás ta víra a s ní Boží láska a pevná životní naděje vede přes všechna úskalí, ať vás těší a podpírá a ať je vám zdrojem moudrosti a síly ve všem, co je před vámi, co máte udělat a prožít. Amen.